

„Ridică-te, ia-ți patul și umblă!”

Marcu 2.1-12: Și a intrat din nou în Capernaum, după câteva zile, și s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat mulți, încât nu mai era loc nici la ușă; și El le vestea Cuvântul. Și au venit la El niște oameni aducând un paraltic purtat de patru inși; și, neputând să se apropie de El, prin mulțime, au descoperit acoperișul unde era El și, desfăcându-l, au coborât patul pe care zăcea paralticul. Iar Isus, văzându-le credința, i-a spus paralticului: „Copile, păcatele tale sunt iertate”. Dar erau acolo unii dintre cărturari, șezând și gândind în inimile lor: „Pentru ce vorbește Acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele, decât Unul singur, Dumnezeu?” Și îndată Isus, cunoscând în duhul Său că astfel gândesc ei în sinea lor, le-a spus: „De ce gândiți acestea în inimile voastre? Ce este mai ușor, a spune paralticului: «Iertate îți sunt păcatele», sau a spune: «Ridică-te și ia-ți patul și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul Omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele”, i-a zis paralticului: „Ție îți spun: «Ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă!»” Și s-a ridicat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât toți erau uimiți și-L glorificau pe Dumnezeu, spunând: „Niciodată n-am văzut așa ceva!”

În primele două capitole ale Evangheliei sale, Marcu relatează trei minuni caracteristice ale Domnului, care, în ordinea lor, corespund nevoilor omului. Prima minune este alungarea unui duh necurat, eliberarea de *puterea* malefică a *lui satan*. A doua minune este curățirea unui lepros. Leprea este imaginea cunoscută a *păcatului*, a stării naturale a omului. Păcatul, la fel ca lepra, are un efect contaminant atât în interior, cât și în exterior. Un singur cuvânt urât și necurat nu numai că dăunează celui care îl rostește, ci și îl pângărește pe cel care îl aude. În al treilea caz, vindecarea unui paralizat, ajungem la *neputința totală* a omului.

Un om complet neputincios este cel mai mare punct de atracție pentru harul lui Dumnezeu, deoarece un astfel de om are cea mai mare nevoie de acest har. Ceea ce L-a atras pe Dumnezeu la văduva din Sarepta a fost tocmai sărăcia și nevoia ei. La fel și astăzi Dumnezeu caută să-Și facă locuință în inimile singurate și văduvite. Și ce găsește Hristos atrăgător în tine? Sunt oare frumoasele și nobilele tale calități? Nu, El este atras la tine pentru că ești nevoiaș și sărac, ca femeia canaanită, care era atât de nevoiașă încât se mulțumea cu firimiturile lăsate de copii. Dar credința ei i-a câștigat dreptul *deplin* la ajutorul Domnului.

În cazul paralticului, pe lângă lipsa totală de putere și ajutorare, întâlnim aceeași credință care a lucrat în femeia canaanită. Acolo unde nu se poate face *nimic*, unde nu există niciun fel de putere, credința se poate manifesta cel mai mult. Tălharul de pe cruce este un exemplu minunat de credință și el a câștigat nu numai ceea ce se pierduse în grădina Eden, ci și un loc în paradisul lui *Dumnezeu*.

Paralticul era atât de lipsit de putere, încât nu putea să vină la Isus, iar când alții au încercat să-l aducă la El, au fost împiedicați de mulțimea care se înghesuia. Dar ce s-a întâmplat? „Neputând să se apropie de El, prin mulțime, au descoperit acoperișul unde era El și, desfăcându-l, au coborât patul pe care zăcea paralticul.” Nimic nu poate opri adevărata credință. Ea tinde spre subiectul ei și nu se lasă descurajată de niciun obstacol. Ea seamănă cu un râu care, îndiguit, se umflă și mai mult și în cele din urmă rupe digurile.

La început, Domnul pare să nu ia deloc în seamă infirmitatea omului care zăcea în fața Lui. El spune: „Copile, păcatele tale sunt iertate”. Privirea Lui nu este îndreptată spre paralizie. El privește mai adânc, până la esență. *Păcatul* era cel care provocase toată această suferință. Și

glorie lui Dumnezeu! Când El spune astăzi unui om: „Păcatele tale sunt iertate”, El nu se referă doar la unele, ci la *toate* păcatele. Credinciosul poate spune: „Când Mântuitorul meu Și-a împlinit lucrarea pe Golgota, El mi-a îndepărtat complet *toate* păcatele”. Dacă ar fi îndepărtat doar nouăzeci și nouă din o sută, omul ar fi fost pierdut din cauza acelui singur păcat. Dar noi avem în El „iertarea *păcatelor*”, nu doar a celor comise înainte de convertire, ci a tuturor, așa cum le cunoștea Dumnezeu; chiar și a celor care erau încă viitoare în momentul când am crezut în Hristos. Dacă El nu ar fi murit pentru toate, cine ar fi trebuit atunci să moară pentru ele?

Dumnezeu a luat în mână *Sa* problema păcătosului. Noi înșine nu am fi putut niciodată să o rezolvăm. Nu putem nici să ispășim păcatele noastre, nici să le reparăm. Și întrucât El nu putea fi mulțumit decât cu o jertfă desăvârșită pentru păcat și vină, El Însuși a adus această jertfă, „punând ajutorul pe un Puternic” și îndepărtând prin El tot ceea ce ofensa ochiul Său sfânt. În El, El ne-a făcut capabili să rămânem pentru totdeauna în prezența Sa sfântă. Acum, eu pot uita probabil ceea ce El a făcut în har, dar El nu va uita niciodată. Hristos „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” [Romani 4.25]. Acum aparțin Celui care m-a răscumpărat. De acum înainte pot umbla cu El și pot să-i întorc spatele celui pe care l-am urmat până acum, care m-a ispitit și a vrut să mă arunce în pierzarea eternă.

În momentul în care un om crede în Hristos, el se poate înălța la înălțimea harului divin, care spune: „Copile, păcatele tale sunt iertate”. După convertire, spre uimirea profundă a tânărului credincios, pot apărea încă diverse greșeli. Păcatul este încă în el, iar carnea, vechea natură, este incorigibil de rea. Dar păcatul nu mai *stăpânește* peste el; el nu *trebuie* să păcătuiască, ci, fiind sub har, poate „umbla în noua viață” (Romani 6). El se află acum în relația de copil cu Dumnezeu și poate să-și privească păcatele *ca un copil*, nu așa ca mai înainte, ca un păcătos pierdut, îndepărtat de Dumnezeu. Desigur, ca și copil al lui Dumnezeu, el va spune: „Nu mai este potrivit pentru mine să păcătuiesc. Acum sunt *de două ori* vinovat dacă o fac”. Dar când se apropie de Dumnezeu mărturisindu-și vina, el vine ca un copil la Tatăl, iar Dumnezeu, Tatăl, „este credincios și drept, încât îi iartă păcatele și îl curăță de orice nelegiuire” – credincios în privința promisiunii Sale, drept în privința lucrării lui Hristos.

David spune în Psalmul 32: „Ferice de omul căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!” Aceste două lucruri merg împreună. Dumnezeu nu mai socotește păcatul credinciosului, dar acesta umblă cu sinceritate, fără înșelăciune, înaintea lui Dumnezeu, în lumină. El poate greși, dar asta nu-i răpește noua lui poziție înaintea lui Dumnezeu. Cu siguranță se simte profund smerit în prezența lui Dumnezeu. Recunoaște și simte dureros marea sa vină, o *mărturisește* cu sinceritate și, făcând aceasta, știe că Dumnezeu i-o iartă din pricina lui Isus și nu i-o mai impută. El seamănă cu un copil neascultător care, în ciuda avertismentelor serioase ale mamei sale, și-a murdărit haina curată cu noroi de pe stradă și acum trebuie să o curețe din nou. Rușinat profund, el trebuie să se înfățișeze în fața Tatălui său cu murdăria sa; nici cea mai mică urmă de murdărie de pe stradă nu trebuie să rămână, dacă vrea să aibă din nou comuniune cu Tatăl său în interiorul casei.

Dar să revenim la istorisirea noastră. „Pentru ce vorbește Acesta astfel?”, murmură unii dintre cărturari. „Hulește! Cine poate să ierte păcatele, decât Unul singur, Dumnezeu?” Iar Isus le răspunde: „De ce gândiți acestea în inimile voastre? Ce este mai ușor, a spune paralticului: «Iertate îți sunt păcatele», sau a spune: «Ridică-te, ia-ți patul și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele”, i-a zis paralticului: „Ție îți spun: «Ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă!»”

Dacă până acum am auzit ce poate face Domnul *pentru* un suflet, acum ajungem la ceea ce El *face în* suflet. În primul caz, orice acțiune din partea noastră este exclusă, în al doilea caz, unele lucruri depind de noi. În primul caz, *Dumnezeu* face totul, dar El nu se oprește aici. El nu numai

că iartă, ci îi dă credinciosului o nouă putere, care se manifestă prin faptul că acesta poate să-și poarte patul pe care zăcea, adică tocmai imaginea și mărturia slăbiciunii sale; cu alte cuvinte, că în lucrurile, în care până acum se manifesta toată neputința sa, el poate acum să se dovedească puternic prin har. Omul slab de aici, care nu putea exista fără patul său, este chemat să poarte tocmai acest pat. Harul transformă slăbiciunea noastră în opusul ei. El poate transforma omul lacom într-unul generos, pe cel mândru într-unul smerit, pe leu într-un miel.

Fiul Omului, glorificat la dreapta lui Dumnezeu, vrea să ne dea putere să-L glorificăm pe pământ, în ciuda tuturor lucrurilor din noi și din jurul nostru, care încearcă să ne împiedice să facem aceasta. Poate vei obiecta: Dar eu sunt încă în vechiul trup, în care locuiește păcatul. Este adevărat, dar gândește-te că tocmai mădulele acestui trup, cu care până acum ai slujit păcatului, le poți și trebuie să le folosești ca instrumente ale dreptății, spre gloria lui Dumnezeu. Umblând cu Domnul, lăsându-te să te formezi prin Cuvântul Său, ascultând de îndrumările Duhului Său, vei descoperi din ce în ce mai mult care sunt ispitele tale speciale, care este „patul tău”. El poate îndepărta ceea ce împiedică manifestarea harului Său în tine, îndepărtându-l atât de complet, încât și cei din jurul tău vor exclama uimiți: „Niciodată n-am văzut așa ceva!” Și trupul nostru aparține Domnului, El ne-a câștigat în *întregime* pentru Sine, așa cum este scris: „Ați fost cumpărați cu un preț; gloriificați acum pe Dumnezeu în trupul vostru”.

Istoria unui credincios, care umblă cu Dumnezeu, ne va arăta întotdeauna cum, prin har, el capătă puterea de a se ridica deasupra naturii sale. Dacă era un om dur și încăpățânat din naștere, acum nu mai vedem această trăsătură la el. A învățat și continuă să învețe să-și poarte patul. Cu cât omul nou din el se întărește, cu atât mai puțin va fi sub influența vechii sale naturi. Nu mai depinde de patul său, ci îl *poartă*.

În Efeseni 4.28 citim: „Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie.” „Cel care fura *să nu mai fure*”. Unii credincioși s-ar putea opri aici, dar ce vrea puterea lui Dumnezeu să facă dintr-un hoț? Un hoț este *unul care ia*, harul îl transformă într-*unul care dă*. „mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă” – să-și întrețină cinstita familie? – nu, ci „să împartă celui care are nevoie”.

Noi am putea arăta, prin câteva exemple, cum credincioșii au devenit puternici și remarcabili tocmai în ceea ce le era complet imposibil din fire. Să ne gândim la Petru, cel impetuos, care se încredea în propria putere, care era mereu în frunte în toate lucrurile și mergea unde voia. Ulterior, el a putut fi un model pentru turmă în smerenie și har și i-a întărit pe frații săi slabi și rătăciți. Știm cu toții cât de viclean era Iacov. Gândindu-se doar la prezent și la propriul său avantaj, el și-a urmat calea cu încăpățănare. Dar la sfârșitul vieții sale îl găsim sprijinindu-se pe toiagul său, ca un *adorator*. Inima unui adorator este complet captivată de subiectul care o stăpânește; este ocupată cu admirație de acest subiect. Iacov nu numai că se închina, nu numai că se uita pe sine însuși, ci și gândea la lucrurile viitoare, în loc să facă planuri pentru prezent. Harul l-a transformat complet. Se gândea numai la ceilalți. Deși totul era gol pentru el și Rahela murise pe drum, el nu s-a plâns. Este acesta Iacov, așa cum îl cunoșteam odată? Da, el este, dar totul s-a inversat, *el își poartă patul*.

Un *creștin credincios* este chemat să-L reprezinte pe Omul glorificat, care este în cer, aici pe pământ. Dar pentru a putea face aceasta, el trebuie să-L privească acolo unde este El. Apostolul Pavel putea spune: „Viața mea este Hristos”. Acest om nu fusese „înnobilat sau îmbunătățit” de creștinism. Puterea lui Dumnezeu îl transformase într-un om complet nou. Dumnezeu nu transformă un păcătos într-un om *bun*, ci îl face pe *Hristos* să se manifeste în el. Toate religiile umane, inclusiv diferitele religii creștine, tind să înnobileze omul. Dar Dumnezeu creează ceva cu totul nou și provoacă în credincios dorința ca *Hristos* să fie înălțat în trupul său (Filipeni

1.20). Deși sunt, prin natura mea, doar o ramură sălbatică de spin, sunt chemat să răspândesc în jurul meu parfumul unui trandafir.

Fie ca Domnul, în mila Sa, să ne facă pe toți să înțelegem că, în primul rând, sângele lui Hristos ne-a curățat complet de tot ceea ce s-ar fi putut ridica împotriva noastră și că Dumnezeu găsește acum în noi, ca oameni în Hristos, satisfacția Sa deplină și, în al doilea rând, că avem la dispoziție acea putere divină care ne pune în stare să ne purtăm patul, la fel ca paralizatul! Nu există niciunul dintre noi care să nu aibă un pat, iar lucrarea lui Dumnezeu în noi este împiedicată, *atâta timp cât nu suntem dispuși să ne purtăm patul*.

Paralizatul nu trebuia să-l poarte doar peste stradă. El trebuia să-l *ducă acasă*. Acasă este locul unde ne lipsește cel mai mult, unde ne simțim cel mai mult lipsa, pentru că suntem înclinați să ne lăsăm cel mai mult acasă.

Nu știu care este patul tău. Cred că îl cunosc pe al meu. Într-un anumit sens, putem spune cu toții: este carnea din noi, cu toate caracteristicile ei, cea care Îl împiedică pe Hristos să strălucească prin mine. După ce L-am primit pe Hristos în noi, pentru noi toți este important să-L lăsăm pe Hristos să strălucească din noi.

„Toți erau uimiți”, citim noi. Și astăzi este o prilej uimitoare când Hristos strălucește din creaturi atât de sărmene cum suntem noi, când puterea lui Dumnezeu se împlinește în slăbiciunea noastră. Dumnezeu vrea, după cum am auzit, să fie glorificat în trupul nostru. Chipul nostru ar trebui să reflecte întotdeauna, chiar și în vremuri grele, pacea din inimile noastre. Da, voia lui Dumnezeu este ca noi să ne „bucurăm totdeauna”. Și aceeași putere, care a lucrat odată în Hristos, lucrează astăzi în noi, pentru a ne transforma după chipul Său. Glorie lui Dumnezeu! În curând vom fi transformați complet după chipul Său.

Și acolo când vom sta
Veșnic proslăviți cu Tine,
Va vedea în noi oricine,
Doamne, numai slava Ta!